

Kohhe lüks, ja passus kirja tähhed enne-
sele näidata, ja monne päwa pärrast oskas
temma jo monned sannad luggeda, ja
lüks nüüd rõmoga omma koiu.

Kui Jõsand Onnisteggia tunneb, et
üks hing Temma armo kutsumisesele tah-
hab truiks jäda, kohhe Temma siis teab
ka tõsise meleparrandamisesele tedda
juhhatada. Sepärrast, armas hing!
olled sa alles ärrarikmisese ning patto pim-
medusse sees; siis arwa sedda omma en-
nese süüks. Kui mitto kord ep olle Jõ-
sand so hinge mitte wahhest jo ligutanud,
ja omma õnnistusesele sind püüdnud; ag-
ga sinna ep olle sest holind, egga luggu
sest piddanud. Wõtta Jõsanda kutsmist
nüüdki weel kuulda. Küllab Temma
sust nüüdki weel woib teha omma au ja
omma armo litust. Oh, kui hea ja

wägga armas saaks sul Jeesuse jures
ollema! Agga kui pahha ja wägga õn-
neto aõsi, kui sa omma pimmedusse sisse
jääd, ja nisugguseks, kui sa tännini
olled olnud! —

~~~~~

Woib ka parramaks sada.

Üks jummalakartlik naene olli omma
mehhega, ommas abbiellus, wägga ühhes
nouus. Mees surri ärra, ja naene lüks
teisele mehhele. Agga ei sallind teine mees
temma jummalakartust ei paigast mitte.
Ei annud temma talle pühhapäwal aega
luggeda, muud kui pididi agga õmblema
ja ridid wäljalappima; sest mees olli ni-
suggune, kes ei arwa ennast läbbi sawad,
kui pühhapäwa ihho ja hinge rahho pä-
waks petakse. Mehhe wiis sai naesel